

Sygn. akt VIII C 2464/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł.- Zarząd Lokali Miejskich w Ł. (poprzednio Gmina Ł.- Administracja Zasobów Komunalnych Ł. w Ł.)

przeciwko K. J.

o nakazanie opróżnienia lokalu mieszkalnego

w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania

wznawia postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem zaocznym wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w sprawie VIII C 2889/15 w dniu 9 lutego 2016 r. i zmienia punkt 3 (trzeci) wyroku w ten sposób, że orzeka, iż pozwanemu K. J. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

Sygn. akt VIII C 2464/16

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2016 r. pozwany K. J., reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu będącego radcą prawnym, złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydanego w dniu 9 lutego 2016 r. w sprawie VIII C 2889/15, którym Sąd nakazał K. J. i E. J. (1) opróżnienie pomieszczenia tymczasowego nr 10 położonego w Ł. przy ul. (...) wraz z mieniem i wydanie go Gminie Ł., orzekł, że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego oraz zasądził od pozwanych zwrot kosztów procesu oraz nadał wyrokowi w zakresie punktu 1 rygor natychmiastowej wykonalności. Pozwany wniósł o uchylenie powyższego wyroku, oddalenie powództwa, a także o zasądzenie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Skargę o wznowienie postępowania skarżący oparł na jednej podstawie wznowienia, a mianowicie pozbawieniu możliwości działania i obrony swych praw w toku postępowania toczącego się pod sygnaturą VIII C 2889/15 (art. 401 pkt 2 k.p.c.).

W uzasadnieniu skargi K. J. podał, że nie został mu doręczony odpis pozwu, zawiadomienie o terminie rozprawy, jak również odpis wyroku zaocznego. E. J. (2) złożyła co prawda sprzeciw od wyroku zaocznego, jednak zrobiła to wyłącznie we własnym imieniu, a wniesiony przez pozwaną środek zaskarżenia został odrzucony z uwagi na niezuzupełnienie w terminie braków formalnych. Poza tym pozwani pozostawali wówczas w konflikcie, co spowodowało, że E. J. (2) nie poinformowała pozwanego o wydanym orzeczeniu nakazującym opuszczenie pomieszczenia tymczasowego. Ponadto pełnomocnik skarżącego wskazał, że K. J. jest osobą nie zdolną do samodzielnej egzystencji oraz wymaga pomocy osób trzecich. Powyższa okoliczność znajduje potwierdzenie w

orzeczeniu o znacznym stopniu niepełnosprawności pozwanego. W ocenie skarżącego jego stan zdrowia uzasadniał wystąpienie do sądu opiekuńczego na podstawie art. 600 § 2 kpc o ustanowienie kuratora dla osoby niepełnosprawnej. Tym bardziej, że Sąd orzekający w sprawie VIII C 2889/15 miał wiedzę na temat stanu zdrowia K. J., który został opisany w sprzeciwie od wyroku zaocznego złożonego przez pozwaną.

(skarga o wznowienie postępowania k. 2- 8)

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. Sąd wstrzymał wykonanie zaskarżonego prawomocnego wyroku z dnia 9 lutego 2016 r. wydanego w sprawie VIII C 2889/15 w stosunku do pozwanego do czasu rozpoznania skargi o wznowienie postępowania.

(postanowienie k. 14- 15)

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2017 roku pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie skargi o wznowienie postępowania, a także wniósł o zasądzenie kosztów procesu. Strona powodowa podniosła, że pozwany nie spełnia przesłanek do orzeczenia uprawnień do lokalu socjalnego. Natomiast pełnomocnik pozwanego zajął dotychczasowe stanowisko, popierając skargę o wznowienie postępowania, a także wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

(protokół rozprawy k. 30- 31)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanych K. J. i E. J. łączył ze stroną powodową stosunek najmu pomieszczenia tymczasowego nr 10 położonego w Ł. przy ulicy (...). Przedmiotowa umowa, zawarta na czas oznaczony do dnia 14 marca 2014 r., upoważniała najemców do korzystania z tego pomieszczenia w zamian za opłacanie czynszu oraz opłat zaliczkowych za świadczenia związane z jego eksploatacją. Wynajmujący mógł wypowiedzieć umowę najmu na miesiąc naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego, jeśli najemcy byli w zwłocie z zapłatą czynszu i opłat, co najmniej przed trzy pełne okresy płatności, pomimo uprzedzenia dokonanego przez wynajmującego na piśmie o zamiarze wypowiedzenia najmu i wyznaczenia dodatkowego miesięcznego terminu do zapłaty zaległych należności.

(umowa najmu k. 8- 12 akt sprawy VIII C 2889/15, okoliczności bezsporne)

Pozwani K. J. i E. J. (2) zalegali z opłatami za wynajmowane pomieszczenie. Pismem z dnia 27 stycznia 2015 roku pozwani zostali wezwani do opróżnienia pomieszczenia tymczasowego.

(pismo powoda k. 15 i 16 akt sprawy VIII C 2889/15, kartoteka finansowa k. 17 akt sprawy VIII C 2889/15)

Pozwany nie figuruje w rejestrze Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. jako osoba bezrobotna. K. J. jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności.

(pismo z PUP k. 22 akt sprawy VIII C 2889/15, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 39 akt sprawy VIII C 2889/15)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2017 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego z uwagi na to, że wniosek ten został zgłoszony zbyt późno, a jego uwzględnienie spowodowałoby konieczność odroczenia rozprawy. Nic nie stało na przeszkodzie, aby powyższy wniosek dowodowy został już zawarty w skardze o wznowienie postępowania.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 399 § 1 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem, jeśli zachodzą przypadki przewidziane

w dziale VI tytułu VI księgi pierwszej kodeksu postępowania cywilnego. Jednocześnie art. 407 § 1 in initio k.p.c. stanowi, że wznowienie postępowania dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy strona złożyła skargę w terminie trzymiesięcznym od dnia,

w którym dowiedziała się o podstawie wznowienia. Jako podstawę prawną skargi o wznowienie postępowania skarżący wskazał przepis art. 401 pkt. 2 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania z powodu jego nieważności, m.in. jeżeli wskutek naruszenia przez sąd przepisów prawa strona była pozbawiona możliwości działania, przy czym żądanie wznowienia postępowania z tej przyczyny jest wyłączone jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała. W ocenie skarżącego, powyższe postępowanie dotknięte było nieważnością polegającą na niezawiadomieniu o terminie rozprawy oraz nie złożeniu wniosku o ustanowienie opiekuna prawnego. Powyższe okoliczności dają zatem podstawę do stwierdzenia, że wstępne warunki złożenia skargi o wznowienie postępowania należy uznać za zachowane i brak jest podstaw do odrzucenia skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Kolejnym etapem postępowania w przedmiotowej sprawie jest zbadanie dopuszczalności wznowienia postępowania w sprawie o sygn. akt VIII C 2889/15. Polega ono na dokonaniu oceny wskazanej przez skarżącego podstawy wznowienia w oparciu o zawarte w skardze twierdzenia. Po przeprowadzeniu powyższej oceny Sąd rozpoznający przedmiotową skargę podzielił podniesiony w skardze zarzut nieważności postępowania. Jak wynika z treści uzasadnienia skargi o wznowienie postępowania, K. J. jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą pomocy osób trzecich. Powyższa okoliczność znajduje potwierdzenie w orzeczeniu z dnia 20 maja 2014 r., z którego wynika, że pozwany jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności. Poza tym należy zauważyć, że zarówno przesyłka zawierająca odpis pozwu i zawiadomienie o terminie rozprawy, jak i odpis wyroku zaocznego zostały doręczone K. J. w trybie doręczenia zastępczego. Z kolei w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania pozwany zaprzeczył, aby został zawiadomiony o pozostawieniu powyższych przesyłek w placówce pocztowej.

W myśl art. 412 § 1 kpc Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Z kolei § 2 stanowi, że po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddala skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W ocenie Sądu żądanie opuszczenia przez pozwanego pomieszczenia tymczasowego jest zasadne. Podstawą żądania nakazania opróżnienia lokalu mieszkalnego jest art. 222 § 1 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z tym przepisem, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. W myśl zaś przepisu art. 675 § 1 k.c., po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym. K. J. włada rzeczą cudzą, będącą własnością Gminy Ł., reprezentowanej w tej sprawie przez jego jednostkę organizacyjną, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie. Dlatego też jedynym przypadkiem, w którym roszczenie powoda nie podlega uwzględnieniu jest skuteczność uprawnienia pozwanych do władania rzeczą. Tak dzieje się, jeżeli wiąże ich z powodem np. umowa najmu. Sąd ustalił jednak, że taka okoliczność w niniejszej sprawie wobec pozwanego nie istnieje. K. J. łączył ze stroną powodową stosunek najmu pomieszczenia tymczasowego nr 10 położonego w Ł. przy ulicy (...). na czas oznaczony do dnia 14 marca 2014 r.

W ocenie Sądu, brak było podstaw do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie na podstawie art. 5 k.c., a więc w oparciu o to, iż roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Powód był wynajmującym i jest jednocześnie właścicielem przedmiotowego lokalu. Prawo własności jest zaś prawem chronionym przez Konstytucję i równocześnie jednym z fundamentalnych praw ustrojowych. Wobec tego, jak wynika z utrwalonego, aktualnego stanowiska judykatury i doktryny, stosowanie art. 5 k.c. w ogóle, a w przypadku roszczeń związanych z prawem własności w szczególności, winno mieć charakter wyjątkowy i winno być szczególnie uzasadnione. Zdaniem Sądu, w oparciu o ustalony stan faktyczny nie sposób stwierdzić, aby taka sytuacja zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Natomiast na podstawie art. 14 ust. 1, ust. 4 pkt 2 i pkt 5 ustawy, Sąd orzekł, że K. J. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Zgodnie z brzmieniem wskazanych przepisów, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy (art. 14 ust. 1 ustawy), przy czym ustawa wyraźnie wskazuje w stosunku, do kogo Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania takiego lokalu, samo zaś wyliczenie ma charakter enumeratywny (art. 14 ust. 4). I tak, Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego m.in. wobec małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. 2013, poz. 182 ze zm.) oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą (art. 14 ust 4 pkt 2 ustawy), a także wobec osoby posiadającej status bezrobotnego (art. 14 ust 4 pkt 5 ustawy).

Zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, K. J. jest osobą z orzeczonym znacznym stopniem niepełnosprawności. W konsekwencji Sąd był zobligowany do orzeczenia względem pozwanego o jego uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego. Dlatego też w tym zakresie Sąd zmienił pkt. 3 wyroku z dnia 9 lutego 2016 r. wydanego w sprawie VIII C 2889/15.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.